

אולד זילנד

ענת עינהר • איור: מאיה איש שלום

קמתי, רציתי לקום ולהיפרד כמו שצריך, הלילה היכה בי בסנוורים. כבר מזמן איבדתי קשר עם הלילה. הפניתי לו עורף בחלוף הזמן. ואולי הוא הראשון שהפנה את עורפו. אולי הוא הראשון שאיבד בי עניין, מפאת גילי ומצבי המשפחתי. על כל פנים, צחצחתי שיניים ליעל וחיבקתי אותה ממושכות, אחר כך וידאתי שגם סיון צחצחה, היא אמרה לי: רוצה לראות? ופתחה את הפה ונשפה עליי אד של מנטול. חיבקתי גם אותה, וידאתי שהמזוודות והתיקים סגורים היטב, הזכרתי להן מה עליהן לומר באנגלית במקרה שיילכו לאיבוד, נישקתי גם את עידו על הפה והתחבקנו, הרגשתי את השרירים שלו מתוחים יפה, נכונים להתייצב בנקודת הזינוק. נהג המונית צפר מלמטה והרעיד ללילה את הבטן גלים גלים. נשאנו את המזוודות במורד המדרגות, הנהג יצא מהמונית ויחד עם עידו העמיס את המטען בתא מאחור. שוב התחבקנו קצרות, זה עם זה וזה עם זו, כמו השקת כוסיות חגיגית, והמונית יצאה לדרכה. רמז לבוא השמש הסתמן בשמיים. חלביות של שחר. איך היא מטילה צל של אור, השמש הזאת. והלילה מקפל את זנבו ונסוג מפניה אל מאורתו ואני שמחה לאידו. לא אני הפניתי ראשונה. הוא הקדים אותי והיה הראשון להפנות את עורפו.

חזרתי למיטה וחלמתי על אישה שגידלה אמסטף, חתול וציפור. שאלו אותה אם הכלב אינו מסוכן, והיא ענתה: הוא עוד יהיה מסוכן הרבה יותר. האמסטף היה בשרני וחמים ומאולף היטב, אבל האישה העניקה את כל חיבתה במופגן לחתול ואמרה שתוציא את הכלב לסיבוב רק בפסח. חששתי מפני מה שיעולל לו העוצר הזה. חששתי מן הרגע שיצרו יגבר עליו והוא יכלה את זעמו בכל. אבל בעלת הכלב רק ציפתה לבוא הרגע הזה, ואף האכילה אותו בציפור המחמד שלה בניגוד לרצונו. התעוררתי בתחושת מיאוס כבדה. מה החלום הזה? כאילו לא השאירו כאן רק אותי לבדי, אלא גם את דמיונותיי הותירו כך לנפשם, והם מתפרעים בין קירות ראשי כמו נערים שיכורים. השמש כבר התנוססה בכל החלונות, נשאה איתה קולות דיבור, צפצופי מכוניות. אבל לא היה לשם מה לקום לקראתה: הכיור היה ריק מכלים ואף צעצוע לא זז ממקומו. איש לא תבע ממני אוכל ועזרה בנעילת נעליים או מציאת חולצה מתאימה. ראיתי הודעת ווטסאפ שנשלחה לפני חמש שעות: עידו, סיון ויעל יושבים על כיסאות המתכת הפזורים ברחבת הדיוטי פרי של שדה התעופה, אוכלים כריכים ושותים קפה ושוקו בכוסות חד פעמיות. "75 שקל", עידו כתב את מחירם מתחת לתמונה, מציין כך את התפרעות המחירים בבתי הקפה של שדה התעופה. שלחתי סמיילי עצוב, אף שהם כבר מזמן עלו למטוס. ומיד הוספתי סמיילי שולח נשיקה, שיקבל את פניהם בסיאול. התכסיתי בשמיכה עד אוזניי והבד המותפח כבש אותי בצילו העמוק והרדים אותי ברכות שאין לה שיעור. לא היה לשם מה לקום וקיוויתי לחלום משהו, יהיה אשר יהיה, ובלבד שיימחה את זכר החלום על האישה וכלבה.

התעוררתי מצפצופים חוזרים ונשנים מהסמארטפון. סיון שלחה לי סדרת תמונות מהחדר במלון בסיאול: שתי מיטות קינג סייז ומסך פלאזמה ענק ושירותים מצוחצחים וגם בִּידָה, שכמוהו לא ראו בנותיי מימיהן. עוד שתי תמונות נוספו, האחת של המיני בר והשנייה של הנוף הנשקף מהחלון: פאתו הנגדית של בית המלון. שלחתי לב פועם ומיד אחר כך כתבתי: פְּנְסִי! והתכוונתי במיוחד לבידה וחייכתי לעצמי. הם הצטופפו בפריים אחד ושלחו לי סלפי של שלושתם, וחשתי מין געגוע משונה, חיבה עזה נטולת כמיהה, מין געגוע שעובר מעל לראשינו אל מחוז לא ידוע. חשתי אפסות נעימה, אפסותם של חפצים, של הדוממים המרותקים למקומם בעוד שהחיים נעים הנה והנה ללא מנוח.

התעוררתי על הספה, השלט הרחוק צנח מידי ונפל לשטיח בלי קול. רגע לא זכרתי מה השעה ומהו גילי. ראיתי שהשמש דהתה בינתיים, השמיים שינו את צבעם, כמו כלב זהוב שמתהפך על גבו, מתמתח כה וכה וחושף בטן אפרפרה. פניתי אל המקרר והוצאתי מהמקפיא שניצל תירס נוקשה כמו סוליה, הנחתי אותו על צלחת והכנסתי למיקרו. בזמן שישנתי הם ניסו להתקשר אליי בטנגו, לדבר פנים אל פנים, לשתף אותי בחגיגה: זהו, הם נחתו בניו זילנד, ואחיו של עידו אסף אותם משדה התעופה. לא שמעתי את צלצול הסמארטפון, נדמה לי שחשויי קהו בימים האחרונים, גם התיאבון והאכילה שלי נדמים מכניים בלבד, כמו שולחן סלוני שיש להניח עליו צלוחית עוגיות מפעם לפעם כדי להצדיק את קיומו. פתחתי ווטסאפ וראיתי את עידו ואחיו בקדמת המכונית, מחייכים מאוזן עד אוזן, ובמושבים האחוריים מצטופפות סיון ויעל עם בני דודם התאומים, שלא פגשו בהם למעלה משנתיים. ניסיתי לשוות לנגד עיניי את השמחה וההתרגשות שמחייב מעמד כזה, במיוחד בין שני האחים, שאינם פטורים מחובת הגינונים ועליהם להביע את התרגשותם באלף דרכים עד שיסופק להם, ויהיו אלה הדרכים הכנות ביותר. עיניי התקבעו על חיוכיהם עד שלא נראו עוד כחיוכים אלא כאימוג'י. שמחתי בשמחתם עד מאוד והלילה הציץ בחלון ואמר: היי, הרבה זמן לא שמענו ממך. מה קורה? נשכבתי על צדי והפניתי לו עורף ונתפנק. מסך הסמארטפון כהה רגע ובבה. הייתי צמאה – לא לחיק המשפחה אלא לכוס מים – אבל התעצלתי לקום. רגליי נדמו לי כזוג אצבעות משועממות, הספה היתה אולד זילנד, ולא היה שום טעם לחקור אותה ולתייר בין כריותיה.

קמתי לשתות. הלילה העמיק בינתיים, מתח חזה שחור בחלונות, מקושט בפירסינג מנצנצים בפטמותיו, גמעתי את המים מהכוס ורציתי לאכול משהו מתוק, לאכול אותו מול פרצופו של הלילה, להראות לו שאינני ממהרת להתמסר לכל פיתוי. מרחתי דבש על פרוסת לחם ואכלתי לאט. מנורה אחת דלקה במטבח, תוקעת מרפק חד באפלולית. שמעתי את צלצולו של הטנגו והתחברתי לשיחה. שלושתם הצטופפו במסך, וגם אחיו של עידו וגיסתו וזוג התאומים נדחקו ביניהם ראש פה ראש שם. גייסתי את כל כוחותיי וקראתי: היי, שלום! הם הוסיפו ללטוש בי מבט מבעד לזוגית המסך, כמו שבעת הגמדים של שלגיה הצופים בה שוכבת בלי נוע בארונה. הערב ליל הסדר, זוכרת? אמר עידו ומיד פנה אל אחיו וגיסתו וסיפר להם איך התחמקתי בחסותם מהחגיגה המשפחתית השנתית. דאגה מיידית פשטה בהם: מה, תישארי ככה, לבד בבית? ופתאום אמרתי: סוף סוף אני אוציא את הכלב, אבל הם לא שמעו אותי בצפיפותם ורק סיפרו לי על תכניותיהם להמשך היום. רגע הפניתי את הטלפון אל החלון, שיראה הלילה במו עיניו: השמש לא נפחה את נשימתה, היא עושה שמות בקצהו האחר של העולם ובקרוב תבוא הנה לגרש אותו במטאטא שלה. הוא צלצל בפירסינג שבפטמותיו וצחק כמו נער שיכור. ליקקתי את הדבש מהלחם וחייכתי בהכנעה.

כל הבתים באוקלנד נראו זהים בתמונות, נאמנים לדגם של הפרברים האמריקאיים, בתים חדשים בני קומה אחת עם חצר קדמית המשתפלת אל הכביש השכונתי. ואילו כאן, ביתנו הלך והזקין, וככל זקן קיבל גם הוא תווים יחודיים לו, קמטים וחריצים ברהיטיו ובאריגיו שהעידו על קורותיו, בלאי בקירותיו כמו בעור המתרופף סביב העצם. בא הבוקר כאן והלילה נס לשם, והם שלחו לי סרטונים מליל הסדר שערכו בביתם של מהגרים ישראליים אחרים, צלצולי כפות וסכינים ומזלגות החרישו שם אוזניים, ואילו כאן, באולד זילנד, הלך האוכל ואזל, כמו אי מוכה בצורת, וכשירד הערב נשמעו שירי החג וניסור הסכינים והמזלגות גם כאן, אבל לא התעורר בי הרעב, מפני שלא היה עוד לשם מה לאכול. צפיתי שוב בסרטון ליל הסדר מניו זילנד ושלחתי לבבות ואימוג'ים של גביע יין ושל עוגה, מפני שלא היתה כל מצה בנמצא. כלב נבח מחוץ לחלון, מי מוציא את כלבו לטיול באמצע ליל הסדר? נרדמתי בספתי. מחר אנחנו נוסעים לביצות, עידו שלח לי הודעה בשעה שישנתי. אל תדאגי, נשלח המון תמונות.

יעלי מתחילה להתעייף מהמסע, אני חושב שגם סיון מתגעגעת הביתה, עידו כתב למחרת, ושלח תמונות מרהיבות של סבכים ירוקים וקני סוף לבנים כמו זנבות סוסים צחורים. לראשונה הבנתי שכדי להפיק מן הלב געגועים וחמלה יש להאכיל את הגוף ולהמריץ אותו. עכשיו כבר היה מאוחר. לא נותר אוכל בבית ואילו הגוף הבחין עוד בין רגליו לאצבעותיו. תיארתי לו שגם עידו מתגעגע, שאולי השהייה המתמשכת בחסות משפחתו הולכת ומכבידה עליהם ועליו גם יחד. חשבתי על כל הדרך שעליהם לעבור כדי לחזור אל ביתנו, אליי, וברור היה לי שלא יכול אדם להאמין אלא בהימצאותו של מקום אחד, זה המקום שבו הוא נמצא בעצמו, ולפיכך מסעם אינו אלא חלום בעיניי, וחרדתן של ילדותיי נובעת מפקפוקן בממשותו של ביתן. שלחי איזה תמונה שלך, הפציר בי עידו, שהילדות יירגעו קצת, כל הזמן לבבות וסמיילים את שולחת. פתחתי את המצלמה והפכתי את העדשה לעדשת סלפי. לא זכרתי את עצמי כך, פרועת עיניים ופרועת שיער, והלילה עוגב עליי מן החלון כמו נער שמתגנב אל חדרה של אהובתו בכסות בחשיכה. פתחתי סנאפצ'ט ובחרתי פילטר של כלב. ראיתי את עצמי זוקפת אוזניים וחורצת לשון ארוכה וזורדה. הלילה ואני צחקנו יחד ושילחתי את התמונה ממני, הרחק הרחק אל הרים וערבות וביצות ואוקיינוסים. סוף כל סוף הוצאתי את הכלב.

